

In al onze dierentuinen en zelfs in rondtrekkende menageriën vindt men de tijgers vertegenwoordigd en daaruit laat zich afleiden, dat het nog al eens gebeuren kan, dat men de moeder verschalkt. Tijgers sterven in de gevangenschap, achter de tralies ook van de schoonste kooien, meestal na korten tijd. Aan voedsel en verpleging ontbreekt het den schoonen dieren wel niet, ook aan bewondering ontvangen zij hun deel, maar dit alles schijnt hun het verlies der kostelijke vrijheid niet te vergoeden. De heerlijkste woning doet hun de schaduwrijke korintha niet vergeten.

Als de tijger jong gevangen en verstandig behandeld wordt, is hij tot op zekere hoogte te temmen, maar men kan hem minder vertrouwen dan een getemde leeuw. Dierentemmers voeren wel hun gewone kunststukken met hem uit, maar het blijft altijd veel meer gewaagd zulke dingen te doen met tijgers dan met leeuwen. En met leeuwen is het al zulk een roekeloos en nutteloos spel! Dat men de wilde dieren doodt is goed, dat men hen in een dierentuin heeft, kan er ook door, maar zoo als kunstenaars te gebruiken is een verfoeilijk werk en 't aanzien niet waard, of men moest als weleer de Engelschman uit het verhaal, verlangen naar 't schouwspel van een kunstenaar, die door zijn wilde sujetten wordt verslonden.

Als een echte kat weet de zoogenoemd tamme

tijger te vleien en te liefkoozen, maar zoo min als deze verdient zijn vriendschap eenig vertrouwen. Een jonge tijger in Batavia, die uit zijn kooi wist te komen, doodde dadelijk een paard, ofschoon hij in de gevangenschap menschen en dieren steeds vriendelijk behandeld had. Hij moest doodgeschoten worden. Bij 't vervoer van tijgers zijn ook menigmaal ongelukken voorgekomen, doordat men zich door hun vriendelijkheid liet verleiden. En in dierentuinen is de grootste voorzichtigheid met hen steeds geraden.

Dat is dan iets van den koningstijger, die zeker niet om de valsheid van zijn aard den koninklijken naam draagt. Wat er van hem medegedeeld werd, doet ons zeker niet betreuren, dat we in een land wonen, waar hij niet voorkomt. Op Java is hij ook te vinden en bij 't reizen door de bosschen waarschuwt het geroep van den pauw voor de aanwezigheid van den matjan. Dan komt er van het smaken van natuurgenot wel weinig, want wie geniet er oosterschen plantenrijkdom en oostersche heerlijkheid met den dood onder tijgerklauwen in 't vooruitzicht?

't Is evenwel niet zoo erg, als 't lijkt, want ook daar is men den roover en moordenaar achterop en een ontmoeting met hem wordt hoe langer hoe meer gelukkig een zeldzaamheid.

N.

H.

DE KLEINE FRITS.

Vele mijner lieve lezers hebben voorzeker wel eens van de Jura hooren spreken of dezen naam in boeken of op de kaart van Zwitserland gelezen. Daarom wil ik eens veronderstellen, dat gij voor deze merkwaardige bergketen evenveel voorliefde hebt als ik, al hebt gij hem ook nooit met uwe oogen gezien.

Van de hoogten der Alpen, als ook van de

schoone oevers van het meer van Genève ziet men het Jura-gebergte zich in de verte uitstrekken. Het gelijkt een eenvormigen zwartachtigen vloed, of men zou ook kunnen zeggen, een kalmen grijsaard, die weinig belang meer in de wereld stelt en zijn weg gaat zonder nauwelijks eenmaal het hoofd om te wenden. Beschouwt men den Jura in den winter en wel bij het licht der op-

komende zon, dan schijnt het ons toe, alsof die sombere ernst verdwenen is en alsof hij op zijne wijze glimlacht. Dit glimlachen is echter voor zulke hooge reuzen altijd kalm, zacht en nederig.

Beziet gij hem in de lente, dan is het of hij het nieuwe leven verkondigt. Zijne breede zijden werpen langzamerhand het witte sneeuwkleed af en hullen zich in een prachtig grastapijt, dat hier en daar met primulaveres, gentiaan en andere lentebloemen versierd is. Begint vervolgens de zachte Meilucht te waaien, dan verkwikt de aanblik der liefelijke hellingen, die dan hun feestkleed aantrekken, het hart van alle bewoners.

Mocht gij den Jura ooit bezoeken, dan zult gij spoedig begrijpen, dat zijne bewoners op hunne woonplaats gesteld zijn. Zij willen hunne bergen niet tegen de schoonste streken ruilen, ja zelfs de kinderen worden niet moede de schoonheden van den Jura te roemen. Zij zijn er vast van overtuigd, dat er op aarde geene streek is, die met de hunne kan worden vergeleken. Onvermoeid roemen zij de prachtige wegen, de schoone kudden, het leven der herders op de bergen, de zoete melk, de smakelijke kaas en welke heerlijkheden er nog meer zijn.

Maar nu zal ik mij haasten om u het avontuur van den kleinen Frits te vertellen, en ik kan dit des te getrouwer doen, daar ik er zelf getuige van geweest ben.

In den loop van den vorigen zomer riepen gewichtige bezigheden mij naar de hoogten van den Jura.

Ik reed met het spoor tot aan den voet van het gebergte en sloeg toen den grooten weg in naar Gimel. In het hôtel, dat zich op den top van den Marchaireez bevindt, wilde ik eenige vrienden ontmoeten. Maar daar ik nog veel te vroeg was, ging ik er niet terstond heen, maar sloeg nu en dan een zijweg in, om de diepe kloven te bezichtigen, waarvan ik reeds zooveel gehoord had. Deze tocht verschafte mij veel genoegen en zoo naderde ik langzamerhand het doel mijner wandeling. Toen ik eindelijk den top van den berg bereikt had, hoorde ik vroolijk gezang, dat echter dikwijls door roepen werd afgebroken. Eerst

kon ik maar niet ontdekken, waar het vroolijke gezelschap zich bevond, toen ik het plotseling voor mij zag. Op het gras zaten in groepjes wel honderd kinderen, jongens en meisjes, te spelen. Zij waren allen hoogst eenvoudig maar zindelijk gekleed en schenen veel genoegen te hebben. De samenstelling der verschillende groepjes wisselde bestendig af en ook in de verschillende spelen was een groot onderscheid, maar nergens bemerkte ik twist of wanorde. De beide onderwijzeressen, die de vroolijke schaar vergezelden, hadden er blijkbaar den slag van den vrede en de orde te bewaren.

Naderhand vernam ik, dat ik de scholieren van twee klassen uit het dorp B. voor mij had, en deze aanblik leerde mij beter dan vroeger verstaan, hoe moeilijk het is zoovele en veelsoortige kinderen op te voeden. Ik begreep nu ook veel beter, dat onderwijzers en onderwijzeressen niet alleen veel leeren, maar bovenal veel nederigheid, zelfverloochening en liefde moeten bezitten, willen zij hun ambt getrouw waarnemen.

»Marie,» hoorde ik eene der onderwijzeressen zeggen, »waarom ziet gij er zoo brommerig uit?»

»Leentje wil mij geen hand geven, juffrouw!»

»Dat is niet aardig van Leentje, maar zij zal ons nu het genoegen wel willen doen, wat liever te zijn.»

Deze weinige woorden, vergezeld van een vragenden maar vasten blik op het weerspannige kind, waren voldoende om zijn trots te breken.

»Wat is dat daar beneden, Hendrik?» vroeg op hetzelfde oogenblik de andere onderwijzeres. »Mag een brave jongen zulk een slecht gebruik maken van zijne kracht?»

De aangesproken knaap bloosde, zag beschaamd voor zich neer en hield terstond op zijn zwakkeren kameraad te plagen.

Hier werd er een, die met steenen naar de vogels wierp, tot de orde geroepen; daar ontving er een, die door zijn vriendelijk gedrag uitmuntte, een woord van aanmoediging. Kortom, de beide onderwijzeressen hadden hare oogen en ooren overal en de geheele kinderschaar genoot onder hare leiding blijkbaar met groot genoegen de

frissche lucht, den aanblik der schoone natuur en ook nu en dan de versnaperingen, die men had meegebracht.

Eindelijk zette ik mijn weg naar het hôtél voort, alwaar ik tamelijk vermoeid aankwam. Zoo ongeveer een uur zal ik in het hôtél vertoeft hebben, toen ik buiten rumoer hoorde. Ik begaf mij naar een der vensters en zag de kinderschaar ordelijk voorbijmarcheeren. Maar tot mijne groote verbazing bemerkte ik, dat op de gezichten der kleinen geen spoor van vroolijkheid meer te zien was, ook zag ik maar eene onderwijzeres.

»Wat is er gebeurd?» vroeg de hôtélhoudster, die in de deur stond.

»Wij hebben den kleinen Frits verloren. Hebt gij hem mogelijk ook gezien?»

»Nee, ik heb geen spoor van hem gezien.»

»Ach, wij weten niet, wat wij moeten beginnen. Mijn kameraad en eenige der grootere kinderen zoeken nog naar hem.»

»Die arme jongen!»

Inmiddels zagen de kinderen naar alle zijden heen, in de hoop den vermisten knaap ergens te ontdekken. Eenige kinderen verwijderden zich met toestemming der onderwijzeres en riepen eerst afzonderlijk, daarna gezamenlijk zoo luid zij konden: »Frits! Frits!»

De echo herhaalde den naam verscheidene malen, daarna volgde eene diepe stilte en nog treuriger keerden de kinderen weer terug. Ikzelf gevoelde ook eene zekere onrust in mijn binnenste, ofschoon ik den vermisten knaap niet kende. Gedeeltelijk kwam dit, omdat de dag ten einde neigde en de hemel met donkere wolken betrok. Het begon ook reeds te droppelen en de arme kinderen wisten geen raad, want waar zouden zij een onderkomen vinden.

De onderwijzeres, die nu het opzicht had over beide klassen, behield echter hare tegenwoordigheid van geest. Nu zag men haar hier bij de kinderen, dan daar om hunne droevige gedachten te verstroomen. Ook verzon zij allerhande tijdverdrijf en liet hen nu het eene dan het andere spel spelen, zoodat zij zich niet verveelden.

Nu verlieten drie reizigers het hôtél om naar

beneden te gaan. Een half uur lager vonden zij juffrouw G. en haar geleide in grooten angst.

»Hebt gij niets ontdekt?» was hun eerste vraag.

»Volstrekt niets!» luidde het troosteloze antwoord.

»Dan zullen wij u nog eens helpen zoeken.»

Alle wegen, alle struikgewas en alle kloven werden nu nauwkeurig onderzocht. Ettelijke honderden malen werd de naam van den knaap geroepen, maar het was alles te vergeefs. Een diep stilzwijgen was het eenige antwoord wat de roependen ontvingen.

»Het spijt ons, juffrouw!» zeiden de drie heeren eindelijk, »maar wij moeten onzen weg voortzetten, want er wordt beneden op ons gewacht,» waarop zij met groote haast den berg afdaalden.

De arme onderwijzeres, die bijna wanhopig was, besloot eindelijk het vergeefsche zoeken te staken en zich naar de overige kinderen te begeven. Nauwelijks was zij in het hôtél gekomen, of zij zond een telegram naar de ouders van den verdwenen knaap: »Frits is niet hier, is hij misschien reeds thuis?»

Tien minuten verliepen er, toen kwam het antwoord: »Frits is niet thuis!»

Nu liet Juffrouw G. eene tweede telegram afzenden: »Frits is verdwaald, kom spoedig!»

Inmiddels werd er besloten, dat de tweede onderwijzeres met de kinderen zou terugkeeren. Het verdere zoeken zou men staken tot er hulp van beneden kwam. Juffrouw G. gevoelde zich, toen zij alleen was, nog veel bezorgder dan te voren en tevens had zij groot medelijden met de ouders van den kleinen Frits.

Eindelijk kwamen er menschen van beneden, die het onderzoek wilden voortzetten; het waren twaalf sterke jonge mannen en de vader van den knaap. Dezen laatsten was de weg natuurlijk zeer lang gevallen; de afstand van twee uur, die hem van den top van den berg scheidde, had hem bijna eindeloos toegeschenen. Halfverwege was hij de kinderen tegengekomen en dat had een pijnlijken indruk op hem gemaakt. 's Morgens had hij hen met twee vaandels zoo vroolijk zien uittrekken en nu keerden zij zoo treurig huiswaarts.

Daarbij hadden zij nu nog maar een vaandel, het tweede was met den kleinen Frits verdwenen.

Mijnheer A., de vader van Frits, is een lieve vrome man en toonde dit ook in deze moeilijke uren. Nadat hij eenige woorden met de onderwijzeres gesproken had en den kinderen wel thuis had gewenscht, vervolgde hij zijn weg. Hij was natuurlijk zeer bedroefd, doch toonde zich niet verbitterd, maar bad onophoudelijk: »Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede! Lieve hemelsche Vader, wanneer het zijn kan, bescherm mijn kind, doch hoe Gij het ook maakt, ik zal tevreden zijn!»

Eindelijk kwam hij in het hôtel aan en vond hier juffrouw G., die nog altoos zat te schreien. Snikkend vertelde zij hem de treurige geschiedenis harer vergeefsche nasporingen. Mijnheer A. zeide haar geen enkel onvriendelijk woord, berispte haar in 't minst niet, maar troostte haar en bad met haar.

Nu namen allen het vaste besluit, niets onbeproefd te laten, totdat Frits gevonden was. De meesten zullen daarbij wel gedacht hebben: »Wij zullen in ieder geval zijn lijk wel vinden!» want de diepe kloven aan de berghelling zijn niet zonder gevaar. Een enkele misstap en men stort onvoorzien in een afgrond, waar men alleen niet meer uit kan komen. Niemand koesterde echter eenige vrees, maar iedereen rustte zich zoo goed mogelijk uit tot de nachtelijke onderneming. Gelukkig was het niet koud en Frits kon dus nog wel eenigen tijd in de open lucht doorbrengen zonder dat zijne gezondheid er onder leed.

Het gezelschap begaf zich nu met fakkels voorzien op weg. Sommigen der mannen hadden jachthorens meegenomen om elkander een sein te kunnen geven. Weldra kwam er weer leven in het troepje. Men hoorde nu hier, dan daar den naam van den knaap roepen, en in elke kloof en holte liet men het licht vallen; men blies ook op den horen om Frits een teeken te geven, maar alles was te vergeefs.

Al zoekende was er een vol uur verstreken en de berg was nu in diepe duisternis gehuld, duisternis heerschte ook in de harten der mannen, die niet wisten, wat zij nu moesten aanvangen.

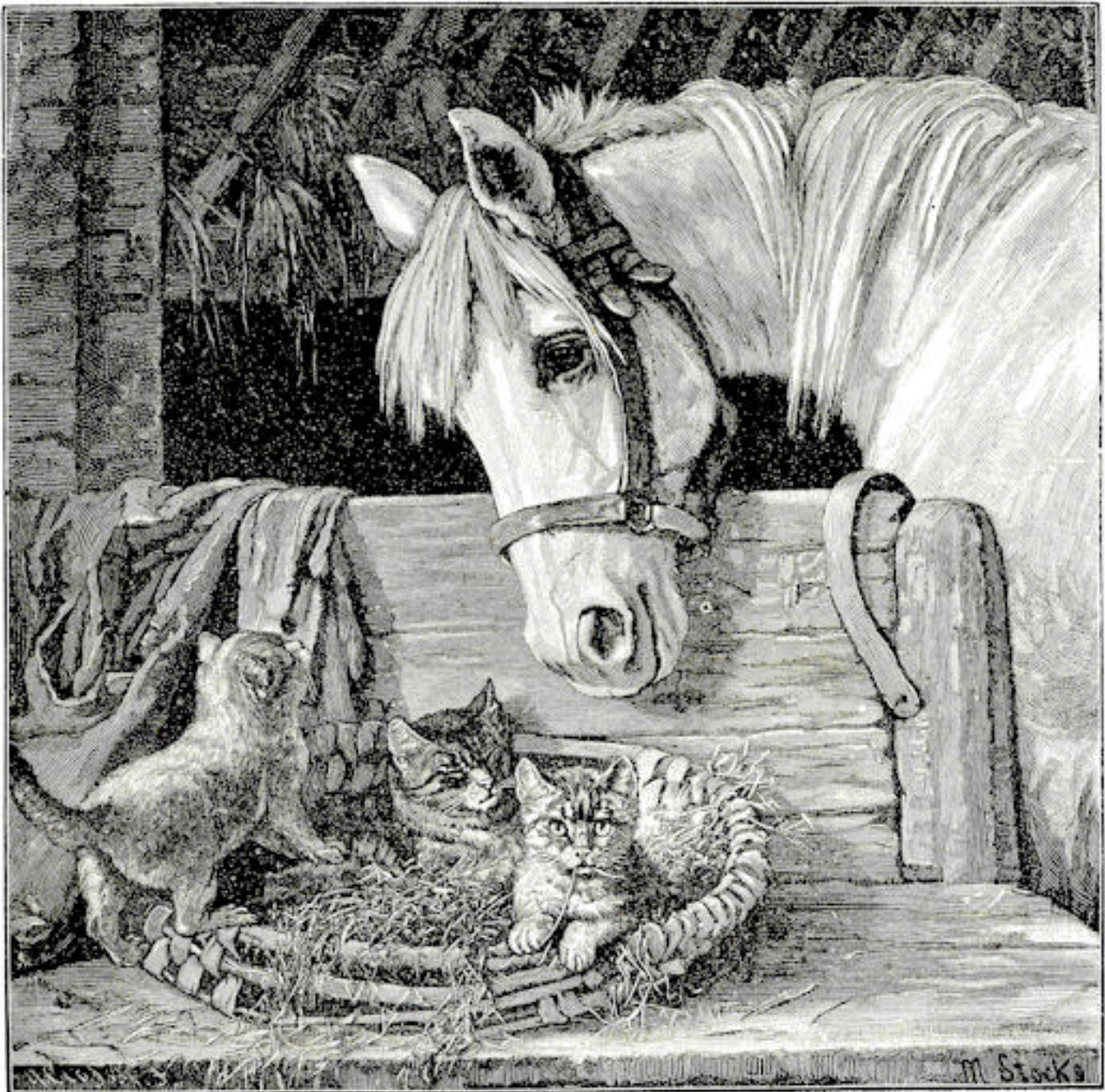
Eindelijk bood zich een krachtig en daarbij zeer vlug jongeling, Eduard genaamd, aan, om in de diepste kloof af te dalen en die te doorzoeken. Zoo gezegd, zoo gedaan! Hij begaf zich naar den rand van den afgrond en klom halverwege naar beneden. Hier maakte hij halt en blies op zijn jachthoren zoo luid hij kon. Toen luisterde hij met ingehouden adem en tot zijne groote blijdschap kwam er onmiddellijk antwoord uit de diepte, het was de zwakke stem van een kind, ongetwijfeld die van Frits. Voorzichtig klauterde de moedige jongeling nu verder naar beneden en ontdekte dan ook spoedig bij het schijnsel zijner fakkel het kleine vaandel van den vermiste, dat in de struiken vastzat en op dat oogenblik vroolijk wapperde, als verheugde het zich, dat het uit zijne eenzaamheid verlost werd. Achter de struiken lag Frits op den grond; hij had eene kleine legerstede gereed gemaakt en was juist van plan zich ter ruste te begeven.

Eduard gaf nu door middel van zijn horen het afgesproken teeken, hetwelk zijnen kameraden de gelukkige ontdekking verkondigde; toen nam hij den knaap in zijne sterke armen en aanvaardde den terugweg, dien hij ook gelukkig volbracht.

Hoe blij allen waren, hoe teelder de vader zijn zoontje omhelsde en hoe gelukkig de kleine Frits was, zal ik u wel niet behoeven te vertellen, mijne lieve lezers kunnen zich dat alles wel voorstellen. Maar één ding mag ik niet verzwijgen, dat namelijk dien avond vurige dankgebeden van den Jura ten hemel stegen.

Het gezelschap ging nu welgemoed bergafwaarts en de jonge mannen verzuimden niet, nog in den nacht overal in het dorp de tijding rond te brengen, dat de verloren knaap teruggevonden was.

Den volgenden morgen bekende Frits aan zijne lieve moeder, dat hij dit ongeluk aan niemand dan zichzelf te wijten had. Ondanks de herhaalde waarschuwingen der onderwijzeres had hij zich van de overige kinderen verwijderd om op zijn eigen houtje eene ontdekkingstocht te doen. Hij was toen te dicht bij den afgrond gekomen en

in een ommezien naar beneden gerold, doch zonder zich in het minst te bezeeren. Daar hij niet alleen meer naar boven kon klauteren en het roepen zijner schoolkameraden niet gehoord had, was het hem ten slotte zeer bang om het hart geworden. Gedurende de lange uren der eenzaamheid had hij zijn misslag ingezien en zich voor-

genomen zijnen ouders en onderwijzers voortaan stipt te gehoorzamen. Ook had hij, volgens zijn zeggen, gebeden als nooit te voren. En zooals wij nu weten, had de hemelsche Vader, die Zijn oor vriendelijk neigt tot de minste zuchten Zijner kinderen, onzen Frits verhoord en hem gered.

J. v. 't L.